

Beste medeparochianen,
broeders en zusters,

Vandaag maken we kennis met de persoon van
Johannes de Doper.
Hij is degene die de mensen moest voorbereiden
op een echte ontmoeting met Jezus Christus.
En daarvoor moest hij eerst alle mogelijke obstakels wegnemen.
Of, zoals het evangelie het beschrijft:
Elk dal moet gevuld worden
en elke berg moet glad gestreken worden.
Eerst moeten alle obstakel worden weggenomen
en dan pas kunnen wij de Heer werkelijk gaan ontmoeten.
Dan kunnen wij Jezus echt gaan leren kennen.

Weet u wat ik mij afvroeg,
toen ik mij zo voorbereidde op deze viering?
Hebt u mensen om u heen
die u echt kennen?
En dan bedoel ik niet
dat ze uw slechte eigenschappen kennen.
Dat gaat meestal snel genoeg.
En anders helpen de roddeltjes van anderen daar wel bij.
Maar ik bedoel dit:
Hebt u mensen die echt iets goeds in u zien.
Eén of twee mensen die het goede in u zien.
Iets waarin u juist uniek bent, bijzonder.
En welke obstakels moeten daarbij worden verwijderd
om het goede in u echt te kunnen zien?

Mag ik u een voorbeeldje geven van mijzelf.
Toen ik op de middelbare school zat
en het allemaal wat minder ging,
was er een leraar Grieks
die mij een stukje piano hoorde spelen.
En hij was daar zo van onder de indruk,
dat hij mijn moeder belde en zei:
Ik ga er voor zorgen dat Rob zijn eindexamen gaat halen.

Blijkbaar zag hij toch iets goeds in mij
en daar ging hij voor!

Toen ik op het conservatorium zat waren er
twee of drie leraren die wat in mij zagen.
En nog belangrijker, later ontmoette ik
pater Savio en dominee priester Hans Schouten.
En ook zij zagen weer iets goeds in mij.
En die dominee priester Hans Schouten
zag zelfs een priester in mij!

En nu, achteraf, zie ik hoe God
mij altijd wel één of twee personen gaf
die iets goeds in mij zagen.
Personen, die niet alleen maar
naar de obstakels en hindernissen keken,
maar daar juist doorheen konden kijken!

Mijn vraag aan u is:
Hebt u zo iemand in uw omgeving?
En vervolgens zou ik dan ook nog aan u kunnen vragen:
Kunt u zelf iets goeds in u zelf herkennen?
Iets waarin u uniek bent?
Het hoeft niet iets groots te zijn.
Maar wel iets unieks.

Misschien mag ik daar een grappig voorbeeldje van geven.
Toen ik in mijn seminarie tijd
in mijn eerste parochie stage liep,
-ik was toen dus nog geen priester,-
kwam mijn stage begeleider mij bezoeken
en sprak hij met verschillende mensen van de parochie
over mij.
En tenslotte zei hij tegen mij:
'Rob, iedereen is eigenlijk heel erg enthousiast over jou.
Nou jij nog!!!
Ik moest wel een beetje lachen.
Maar hij raakte daarmee wel een hele wezenlijk punt.

Kun je je eigen talenten ontdekken en waarderen
en daar dankbaar voor zijn?
Of kijk je alleen maar naar de obstakels,
naar de dingen die je niet kunt?

Tenslotte nog één gedachte.
Ieder mens kent natuurlijk ook een stukje lijden.
Ik zou bijna zeggen: dat hoort ook bij het leven.
Maar is er ook iemand in uw omgeving
die uw diepste lijden of verdriet kent?
Ook dat hoeft niet zo groot te zijn.
Want vaak begint groot lijden heel klein!

Misschien mag ik u daar ook een voorbeeldje van geven.
Ik las een tijdje geleden een boek over een zuster Carmelites.
Een religieuze, een non, in Ierland.
Zij leed aan de eetstoornis anorexia nervosa.
Een vreselijke stoornis waarvoor zij de beste hulp kreeg
in haar klooster in Ierland.
Dokters, psychologen, therapeuten,
kortom, het klooster had er alles voor over
om haar de beste behandeling te geven.

Maar na lange tijd, toen zij steeds meer
haar moeder-overste durfde te vertrouwen,
vertelde zij haar diepste angst en pijn aan deze moeder-overste.
En zo vertelde zij dat zij als kind
verschillende jaren door haar grootvader was misbruikt.
En daardoor voelde zij zichzelf zo slecht,
dat ze vond dat zij eigenlijk helemaal niet mocht bestaan.
En dat was ook de diepste oorzaak van haar eetstoornis:
ik mag niet bestaan, ik mag niet eten,
ik mag er niet zijn.
Weet u, vaak zien we wel de buitenkant van iemands lijden,
maar niet zijn diepste verdriet!
Ook daar kunnen obstakels liggen
om iemands diepste verdriet te verstaan.

Weet u wat het diepste verdriet van Jezus was?
Toen Hij leed aan dat kruis op Golgotha, Goede Vrijdag,
door de mensen veracht en afgeschreven,
bespot en met een doornenkroon gekroond?
Weet u wat daar ten diepste aan ten grondslag lag?
Geen teleurstelling!
Maar zijn liefde voor u!
Jezus had er alles voor over,
ja, werkelijk alles,
om bij u het mooist weer boven naar boven te krijgen.
Jezus zag iets goeds in u.
Iets goeds wat God zijn Vader in u had gelegd.
Jezus keek niet naar de obstakels,
Jezus keek niet naar uw mislukkingen,
maar Jezus had maar één ding voor ogen.
Het goede dat God in ons heeft gelegd.
Om dat weer naar boven te krijgen.
Om als het ware een Pasen in ons leven te bewerken.
Zodat het goede in ons weer tot leven mag komen
en mag opstaan.
En ieder dal gevuld en iedere berg glad gestreken mag worden.
Geen obstakels meer!
En daar had Jezus alles voor over.
Zelfs het lijden aan dat kruis op Golgotha.
Amen.